

tinuare și câteva extrase din *Introducerea* lui V. I. Sreznevskij, care începe astfel:

„Traducerea slavă a cronicii lui Simeon Logofătul se tipărește după singura copie cunoscută pînă acum, care aparține Bibliotecii publice imperiale¹, F IV, Nr. 307. Este un manuscris în quarto mare (26 × 19), cu copertă de stejar acoperită cu piele de calitate inferioară, desfăcută în parte de pe un alt tartaj, cu o pafta. Cea mai mare parte a hîrtiei este de fabricație foarte bună, cu filigrane: 1) o coroană cu cinci colțuri (?), cu un ornament din trei frunze în partea de sus, iar la extremitățile filelor cu îmbinarea dintre ЛР și același ornament din frunze; 2) o coroană cu cinci colțuri, iar la capătul filelor — îmbinarea semnelor 3BP cu un ornament din trei frunze; 3) o ancoră dintr-un cerc și literele Vd cu un ornament din trei frunze la capetele filelor; hîrtia cu filigranul o ancoră în cerc este de calitate mai proastă. Întreg manuscrisul — continuă V. I. Sreznevskij — a fost scris de o singură mînă, într-un frumos semiuncial de tip moldovenesc; titlurile, literele inițiale, atît cele cu ornamentație cît și cele simple, iar pînă la fila 217 și punctele dintre fraze, sînt executate cu chinovar. Deasupra primului titlu se află o mare vinieta în chinovar, formată din cercuri care se împletesc. Literele cu bară în jos de pe ultimele rînduri ale unui număr destul de mare de pagini sînt scoase mult spre margine și ornamentate în mod inventiv. Caietele manuscrisului sînt numerotate obișnuit pe paginile recto ale primelor file și pe paginile verso ale ultimelor; signatura caietelor este ма. Ortografia e mediobulgară“.

„Pe ultima filă (verso)“, scrie mai departe V. I. Sreznevskij, „se află o însemnare făcută peste bucla finală a textului, într-un semiuncial subțire și mult mai mărunț decît în restul manuscrisului, cu câteva litere caracteristice scrierii cursive. În ciuda aparentei deosebiri între caracterul din această însemnare și al celei din corpul manuscrisului, ambele trebuie atribuite, probabil, uneia și aceleiași persoane“ (V. I. Sreznevskij reproduce însemnarea, p. III—IV)². În continuare, învîțatul rus scria, printre altele: „Manuscrisul este, așadar, din anul 1637“, iar ceva mai departe: „Arhiepiscopul Atanasie Crimcovici menționat în însemnare «a fost al treilea episcop moldovean de Rădăuți, după Gheorghe Movilă și după Filotei și românește era numit Crimca. Sub patronajul lui s-a efectuat în anul 1602 renovarea mănăstirii Dragomirna, care există pînă în ziua de azi în Bucovina. Ulterior el a ocupat scaunul de arhiepiscop de Suceava și pe acela de mitropolit al Moldovei, din 1609, pînă în 1617, iar apoi a doua oară, de la 1620 pînă la 1631»“ (V. I. Sreznevskij trimite la articolul lui V. G. Vasil'evskij *Хроника Логовта на славянскомъ и греческомъ*, 1895, p. 2); „urme ale activității literare și cărturărești a lui Crimcovici“ — continuă Sreznevskij — „s-au păstrat în însemnările de

¹ Actualmente — Biblioteca publică „Saltykov-Șchedrin“ din Leningrad.

² Textul slavn al însemnării l-a publicat G. Mihăilă, care îl traduce și în limba română: „Această carte cu numele Metafrast a început-o Arhiepiscopul Atanasie Crimcovici și n-a reușit s-o sfîrșească. Iar apoi a terminat-o ieromonahul Iorest egumen, în zilele lui Vasile Voievod... și a fost scrisă cu mîna preotului Manoil din Suceava, de la biserica Vovedenia Născătoarei de Dumnezeu, în anul s^ms 1637), octombrie, 11 zile, și a fost legată tot de mîna lui“ (*art. cit.*, p. 162, nota 4).